

John Flanagan

DE GRIJZE
JAGER

DE VLUCHT UIT FALAISE

GOTTMER

Haarlem

MEER BOEKEN VAN JOHN FLANAGAN

De Griuze Jager-serie

- Boek 1 De ruïnes van Gorlan*
- Boek 2 De brandende brug*
- Boek 3 Het ijzige land*
- Boek 4 De dragers van het Eikenblad*
- Boek 5 De Magiër van Macindaw*
- Boek 6 Het beleg van Macindaw*
- Boek 7 Losgeld voor Erak*
- Boek 8 De koning van Clommel*
- Boek 9 Halt in gevaar*
- Boek 10 De keizer van Nihon-Ja*
- Boek 11 De verloren verhalen*
- Boek 12 De koninklijke leerling*
- Boek 13 De Clan van de Rode Vos*
- Boek 14 Het duel bij Araluen*
- Boek 15 De vermiste prins*
- Boek 16 De vlucht uit Falaise*

De Griuze Jager – De vroege jaren-serie

- Boek 1 Het toernooi van Gorlan*
- Boek 2 De Slag op de Heckingse Heide*

Griuze Jager-novelle De jacht op het schaduwdiër

De Broederband-serie

- Boek 1 De outsiders*
- Boek 2 De indringers*
- Boek 3 De jagers*
- Boek 4 De slaven van Socorro*
- Boek 5 De Schorpioenberg*
- Boek 6 De Spookgezichten*
- Boek 7 De Caldera*
- Boek 8 De terugkeer van de Temujai*

www.degriuzejager.nl

www.griuzejager.be

www.facebook.com/degriuzejager

www.instagram.com/degriuzejager.nl

HOOFDSTUK I

† Bind ze vast,' gebod baron Lassigny. 'Ze zijn onze gevangenen.'

Maddie en Will bleven stilstaan terwijl twee van Lassigny's mannen naar hen toe liepen, hun saxen afpakten en in een hoek op de grond gooiden. Daarna bonden ze de handen van de twee Jagers vast, vóór hun lichaam. Maddie probeerde haar polsen gespannen te houden zodat het touw wat lossler zou zitten als ze die straks ontspande, maar de soldaat kende die truc. Met de achterkant van zijn hand gaf hij haar een tik op haar polsen.

'Geen geintjes, jij,' snauwde hij haar toe.

Ze haalde haar schouders op en ontspande haar spieren, waarna hij het touw zo strak aantrok dat er geen enkele beweging meer mogelijk was. Even later voelde ze hoe haar handen door de slechte doorbloeding gevoelloos begonnen te worden.

Lassigny gebarde naar prins Gilles, voor wie al deze gebeurtenissen veel te snel leken te gaan. 'Breng hem terug naar zijn kamer,' droeg hij op.

Een van de andere soldaten pakte Gilles bij zijn onderarm en leidde hem weg. De prins ging zonder protesteren met hem mee. Lassigny richtte zijn blik weer op Will en Maddie. 'Deze twee gaan de kerker in.'

Will en Maddie keken elkaar even snel aan. Wills blik was berustend. Ze konden zich hier moeilijk tegen verzetten. Ze waren vastgebonden en ontwapend. De mannen die hun handen

hadden vastgebonden trokken nu allebei hun dolk en gingen achter de beide Jagers staan. Lassigny zag dat de gevangenen geen weerstand boden, stak zijn zwaard weer in de schede en wees naar de trap.

‘Lopen jullie,’ beval hij.

Will aarzelde heel even en voelde meteen de scherpe punt van de dolk in zijn rug. Hij begreep de bedoeling en liep, met Maddie naast zich en de twee mannen vlak achter hen, in de richting van de trap. Lassigny en de drie andere soldaten kwamen daar weer een paar meter achteraan.

Ze gingen de trap af, langs de wachtersruimte ter hoogte van de kantelen, waar verschillende gapende wachters nieuwsgierig naar de kleine stoet op de trap keken. Op de begane grond gingen ze het gebouw uit en de binnenplaats op. Will en Maddie aarzelden even, want ze wisten niet welke kant ze nu uit moesten. Een volgende prik met de dolk in zijn rug stuurde Will naar de donjon.

‘Je kunt het ook gewoon zeggen,’ protesteerde Will voorzichtig. De dolk was vlijmscherp en dat geprik in zijn rug was bepaald niet prettig.

‘Kop dicht,’ beet de bewaker hem toe. Will haalde zijn schouders op en liep naar de zware deur die toegang tot de donjon bood. Om een volgende por met de dolk voor te zijn pakte hij met zijn vastgebonden handen zonder aarzelen de ijzeren ring aan de deur, duwde die open en liep naar binnen.

‘Welke kant op?’ vroeg hij bij het naar binnen gaan.

‘Naar beneden,’ antwoordde de bewaker en hij gebaarde naar de trap in het midden van de entreehal. Will liep ernaartoe, maar net toen hij de eerste treden naar beneden wilde gaan hield de stem van Lassigny hem tegen.

‘Stop ze in de oostelijke cellen,’ zei de baron. De bewaker bromde iets onverstaanbaars en Lassigny richtte zich nu rechtstreeks tot Will en Maddie.

‘Wij spreken elkaar over een paar dagen wel,’ zei hij.

‘Hebben we dan iets om over te praten?’ vroeg Will.

Lassigny glimlachte – maar het was een glimlach zonder een greintje warmte. ‘O, dat dacht ik wel,’ zei hij met ijzige stem. ‘We zullen zien of een paar dagen in de cel jullie tongen een beetje losmaakt. Misschien kunnen jullie nog eens iets voor me zingen.’

Hij draaide zich om en besteeg de trap naar de hogere verdiepingen van de donjon, waar zich ook zijn vertrekken bevonden. Will voelde weer iets in zijn rug prikken.

‘Ja ja, ik ga al,’ zei hij, en hij begon alsnog de trap af te dalen. Zijn vaste schaduw kwam vlak achter hem aan en Maddie en de andere bewaker volgden kort daar weer achter. De andere drie soldaten gingen mee naar beneden, en hun laarzen dreunden hard op de houten trap.

Eén verdieping lager ging de trap over in een ruwe steen, en daar werd het ook snel kouder en vochtiger. De stenen trap leidde nog twee verdiepingen verder naar beneden, en daar werden de twee gevangenen naar rechts gestuurd.

De muren in deze kelders waren van ruwe natuursteen. De brandende fakkels die aan de muren hingen, zorgden voor een klein beetje licht en via een smalle doorgang met een laag plafond bereikten ze een in de muren vastgezet ijzeren hek.

‘Ho maar,’ zei de bewaker van Will. De dolk diende blijkbaar alleen om duidelijk te maken dat er gelopen moest worden en niet om hem tot stoppen te manen. Daarna riep hij iemand, waarbij zijn stem door de lange stenen gang weergalmde.

‘Marius? Waar ben je?’

Vanuit het donker, verder de gang in, hoorden ze luidruchtig gemopper en even later ging er met klaaglijk krakende scharnieren een deur open waardoor er een geel licht de duisternis in scheen. Een zwaargebouwde, onder het lage plafond krom voortbewegende man schuifelde voetje voor voetje hun kant op.

‘Ja ja, ik kom eraan!’ riep hij met een schorre fluisterstem. Met een merkwaardig hinkend loopje stommelde hij naar het hek toe, waar hij bleef staan om zijn bezoek nader te bekijken. Het licht van de dichtstbijzijnde fakkel bescheen een ruw gezicht met zware, borstelige wenkbrauwen en een warrige baard vol klitten. Zijn neus was ergens in zijn leven flink afgeplat, waarschijnlijk door een stevige klap, en daarna nooit meer behoorlijk rechtgezet, zodat hij nu een beetje scheef naar rechts op zijn gezicht stond. Van onder de wenkbrauwen keken twee zwarte, meedogenloze ogen de wereld in.

Hij glimlachte bij het zien van de groep, waardoor meteen duidelijk werd dat de meeste tanden uit zijn gebit ontbraken.

‘Aha, dat zullen onze nieuwe gasten zijn,’ zei hij. Hij lachte. Dat was geen prettig geluid en het zorgde ervoor dat een grote bos sleutels die aan zijn leren riem bungelde luid begon te ram-melen.

De bewaker achter Will bewoog onrustig. Will kreeg het gevoel dat de man zich hier, in de nabijheid van de cipier, niet erg op zijn gemak voelde.

‘Doe nou maar open en laat ze erin,’ zei hij, een tikkeltje gehaast.

‘Alles op zijn tijd, Ramon,’ zei de cipier met diezelfde schorre fluisterstem.

Hij koos een lange stalen sleutel uit de bos die aan zijn riem hing en maakte het hek open, waarmee de groep toegang tot de rest van de gang kreeg. ‘Laat maar eens zien wat voor volk we hier hebben,’ zei de cipier.

Hij kwam vlak voor Will staan en bekeek diens gezicht eens goed. Will kon onmogelijk aan de lichaamsgeur en de zure adem van de man ontsnappen.

‘Nee maar, als dat onze zanger niet is,’ zei de cipier. Vervolgens draaide hij zich naar Maddie om haar ook nauwkeurig op te nemen. ‘En zijn liefvallige dochter.’ Maddie gaf geen krimp

toen hij zijn afstotelijke gezicht tot vlak voor het hare bracht. 'Welkom in mijn paradijsje,' zei hij, en hij moest daar zelf hard om lachen.

Maddie voelde een rilling door haar lijf trekken die ze niet kon onderdrukken.

'Doe de cel nou maar open,' drong Ramon aan. Aan weerszijden van de gang lagen kleine hokjes, die telkens ook weer met zo'n ijzeren hek waren afgesloten.

De cipier deed een stapje bij Maddie vandaan. Hij stak dezelfde sleutel als zo-even in het slot van een van de andere hekken. Het ijzerwerk knarste en piepte gemeen. Daarna liet de man een parodie op een sierlijke buiging zien en gebaarde hij dat zijn twee gevangenen binnen mochten komen.

'Alstublieft, lieve gasten, doe alsof u thuis bent.'

'Hup, naar binnen,' voegde Ramon er bruusk aan toe. Het was duidelijk dat hij zo snel mogelijk bij de cipier vandaan wilde en naar de buitenlucht snakte.

Will en Maddie hadden geen verdere aansporing nodig. Ze stapten de cel in en Marius gooide het piepende hek onmiddellijk dicht, draaide het weer op slot en rammelde er nog een paar keer aan om zeker te zijn dat het goed dicht zat.

'Handen,' zei Ramon, en hij gebaarde naar een horizontale opening in het hek. Will begreep wat hij bedoelde en stak zijn vastgebonden handen door de opening naar buiten. Ramon sneed het touw met zijn dolk los. Maddie haastte zich ook naar de opening toe en slaakte even later, toen het ruwe stuk touw om haar polsen wegviel en het bloed weer door haar handen begon te stromen, een zucht van verlichting.

'Wees maar voorzichtig met hem,' fluisterde Ramon met een nauwelijks waarneembaar hoofdknikje naar de grote, smoezelige cipier. 'Gevangenen vermoorden is een hobby van hem.'

'Fijn dat je me even waarschuwt,' zei Maddie zachtjes, terwijl

ze over haar polsen wreef en voelde hoe het leven langzaam in haar handen terugkeerde.

Ramon draaide zich om naar de kolossale cipier, die achter hem stond. ‘Ze zijn nu jouw verantwoordelijkheid,’ waarschuwde hij Marius. ‘De baron wil over een paar dagen met ze praten, en dan moeten ze zijn vragen nog wel kunnen beantwoorden.’

Marius deed weer alsof hij een buiging maakte, waarbij zijn hand licht over de vloer streek.

‘O, maak je daar maar geen zorgen om,’ zei hij. ‘Mijn bedienden zullen de gevangenen voorzien van warme maaltijden en lekkere drankjes, en natuurlijk van een warm, zacht bed.’ Hij wist zijn gezicht nog even in de plooi te houden, maar schaterde het toen uit van het lachen. Daarna draaide hij zich om en liep hij terug naar zijn eigen hol. ‘Warme maaltijden en zachte bedden,’ herhaalde hij half binnensmonds, en opnieuw gierde hij het uit.

In werkelijkheid was er natuurlijk niets te eten, en in plaats van zachte bedden hadden ze een dun laagje vies stro op een vochtige stenen vloer. De cel werd slechts verlicht door de fakkel in de gang. Will en Maddie namen hun omgeving eens wat beter in zich op. In het vage schijnsel waren de details nauwelijks waarneembaar.

‘Welkom in ons nieuwe thuis,’ zei Will.

Maddie keek hem vertwijfeld aan. ‘Een paleis kun je dit niet echt noemen, hè?’

Haar mentor haalde zijn schouders op. ‘Het is hier warm en het is hier droog,’ zei hij, maar daarmee liet ze zich niet afschepen.

‘Het is hier beslist niet warm, en al helemaal niet droog,’ zei ze.

En inderdaad hing er in de cel die typische kou van ruimtes diep onder de grond, waar de zon nog nooit had geschenen.

Het leek wel alsof die kou zich vanuit de stenen naar alle uithoeken verspreidde. En ondanks het gebrekkige licht was goed te zien dat er op de grond overal glinsterende zwarte plassen stonden.

Will zuchtte. ‘Tja, het is nu eenmaal niet overal even comfortabel.’